

השבי"ץ פולן בשיגור גנאלוג פולנד באינטרנט, ומפיל
באגר ישיבה קדיש משה, באגר "ישיבה" אפסיסבוק.

שבי"ץ

לומדים תורה ובכף

שבת בצהריים
ויחי | 391
אחרי שתגמרו,
תוכלו בבקשה להעביר
את השב"ץ
לזה שליידכם או לגניזה?
תודה.

פתוח! אפשר ללמוד...

מחשבות של אחרי גשם / חיים צמח

אומרים שיש שלושה דברים שפשר להסתכל עליהם בלי להפסיק: אנשים עובדים, אש וגשם (או בקיצור: סמי הכבאי). אתמול בלילה לא היה אש ולא אנשים עובדים, אבל סוף סוף היה גשם. והרבה. הסתכלתי עליו (מתוך הבית, מכורבל בשמיכה מפנקת), וחשבתי על משהו מדהים: הטיפות האלה עושות קילומטרז' רציני, ולכל אורך הדרך הן מצליחות להמשיך כל אחת במסלול שלה מבלי להתערב ולהתחבר אחת לשניה (אם זה היה קורה, זה היה מסוכן. תחשבו מה היה קורה במצב כזה, שכל הגשם היה מגיע ב"שפיקה" אחת). בהיתי בגשם והמחשבות שלי שוטטו לאש, שמורכבת מהרבה גוונים, שאף אחד מהם לא עומד בפני עצמו. אי אפשר לחתוך ולחלק אש לחלקים קטנים. היא מקשה אחת, עם שלהבות וגוונים שונים זה מזה. והאנשים העובדים. לכל אחד יש עבודה משלו. אם אנסה להעתיק ממישהו אחר, העבודה שלי לא תיעשה. מצד שני, אם אהיה רק אני לעצמי, כמה כבר אוכל לעשות? אני רק אחד, וגם מתישהו אתעייף. עבודת צוות שלכל אחד יש את החלק והגוון שלו, זו עבודה שיכולה להמשיך בלי להפסיק.

לשמור ולעשות

תארו לעצמכם ש:הלכתם עם החברה לפיצה. זיייתון החליט לנסות פיצת טונה. אחיו אומר לו שזו בעיה...
אז מה עושים: מהלכות בשר וחלב - א':
בשר וחלב אסורים באכילה, בישול והנאה. מהתורה אסור רק בשר בהמה, ומדרבנן אסור גם בשר חיה ועוף.
בדגים אין איסור בשר וחלב. האשכנזים אוכלים דגים עם חלב או גבינה, אך רוב הספרדים נוהגים בכך איסור משום חשש סכנה (ויש מתירים גם לספרדים). גם לנוהגים איסור - אם כבר התערבו דגים בגבינה וחלב, מותר (ילקוט יוסף).
אם רוצה לבשל ולאכול בשר בהמה בחלב שקדים, צריך להניח לידו שקדים, כדי שלא יחדשו בו שעובר על איסור בשר בחלב. בבשר עוף לא צריך להניח, כיוון שאיסורו מדרבנן, ולכתחילה יניח גם בעוף.
אם שותה קפה עם חלב סויה לאחר שאכל את הבשר, לא צריך להניח ליד את האריזה.
בשר וגבינה קרים שנגעו זה בזה - צריך לשטוף את מקום המגע. אם היו חמים (יד סולדת), או שהקר נפל לתוך החם - נאסרו.

חיוניו של שבי"ץ

נקודת מוצא

לפחיתו מאש"ץ? האם לא אגא אגא. ילא זכאג",
פוא אמרה, "אבל אגה נשאר אגא דבר... גם
אז אגה חוצה צבאפה".
"בואו נקנה פלאפון", הציע דביר. אבא ואמא
אקחו אג כולנו אקנוג לשם פלאפון. אחר כך אמא
אמרה: "אם כבר טיוו נאסאג... רוצים אראל אג
פאלום בו פאגאגא?". שאאלה רטוריג.
פאלום כבר נסלר. במקומה חמד ביג קאנאג. טיפה
פגאככבנו ר"א אגאגא, יש אאלום גמאנאג בביג.
אגם ככה אג פלום אג פאגאג אגאג, אבל מלש
פאכנו אקנוג אג ספג פולג.
קנינו ספג יספ ונאפה, בצבג בורדו. פאלום
לפגאבטיג בין הצבג פצה אבין ירוק פהיר יספ,
אבל דביר נשכנאגה יישן פה אחרייג ביקש בורדו.
בדרך חצור חברנו שוב איד פאקום בו נפלשלו אבא
ואמא אראשונג. במבט של אמא פיה מלשג מיוחד.
צה לא פיה פאלום, רק מפלשג ראשון, אבל לשם
פכא פאחיו.

"אזוי הצדד פצה ספציפית לא הפזיק, אבל פאל
פאחיו אג גפויג פלשואפ", חגרה רננה, "כא דבר
גדו - טוב או לא - מגחיו בצד קטן".
באגא חרה נסלנו - פמשפחה - אבאר לבג. פייוו
צריכים אקנוג אי ספג נאחג חדלש, אגוד כמה
דברים. כשלעלנו ארחוב אחד, אבא שלי לשא אג
אמא: "אמא, אג זכאג מה קרה כאן?"
פוא חגרה או: "צה לא פיה כאן... צה פיה לשם,
כמאט בקצה פרחוב". פוא הצביעה על חנוג
פלאפון. "מה פיה לשם?" לשאג. "נספג אכש לשם",
אמרה אמא. פאקדמונו אכיוון חנוג.
"כאן פכא פאחיו", פגח אבא בדמטיג לש קריין.
פצופים בביג רפיהודים שלמדו אידא פביטו בו
במבט מבקש הסבר, ופאל נגא אפם: "פנה, כאן
נפלשנו אראשונג, אמא ואני". "כאן?" לשאלה
אוישלבג. "כן", אישרה אמא.
"איפה ישגה, על הפספס פצה?" אוישלבג מישלש
אג ספספ פלג. "לא", חנה אבא, "פיו ספספאים
אחרים, אבל פלאפון פיה. זא אגה חנוג, או

שלא, זא גאיר. פלשואג פלשואנו
פלחאג על יום פקדיש פכאז. "אם צמים על פאוכבן
חצמו, אמה אצום גם על פאחאג פאצור?" לשאלה
אביה פרחבה אג פמדריכאג. "לא יודג", אמרה
רננה, "טוב, יום פקדיש פכאז", פוא פחצירה
אאגו אראשג לש פפלחאג.
"לשמאג פלום על פחרם פכאזי לש גרמניה
לנכלש?" לשאלו פמדריכאג. משכנו בכאפיים.
"באחד פאפריו 1933", קראה רננה, ופאסיפג:
"אומנינא, פואל חרם פכאזי על ידי פנאצים על חנויג
יפודיג. צה פיה הצדד פמשלמאג פראשון נגד
פיהודים, לפאכר ככילשון".
"אמה, פלרמניו קנו מיהודים פכא זאג?" לשאלה
צביה. "לא. גאך יום פאונד, צרפג, בריטיניה,
ארה"ב אגוד פודיג על פטאג חרם על גרמניה. חלל
מצה, פחיויים פלרמניו שלפיו אמורים אודא שלא
יקנו חנויג פיהודיג פלשכנו אפכבו באמצע, אגוד
כמה סיבאג לרמו אחרם פצה אפכשל", אמרה רננה.
"אז מה צה מלניין, אם צה נכשל?" לשאלה גחיה.

קורא קבוע

ל סולת לבן

להיכנס לעולם השורשים

מה נתן ליוסף את יכולת ההנהגה?

בפרשה, לאחר טו"ב שנים טובות של יעקב אבינו במצרים, כשהוא וכל משפחתו ביחד ובשלום, יעקב נלקח לבית עולמו. וסוגר את הדלת של ספר בראשית.

הספר שמספר את סיפור הראשית של העולם והעם, מהבריאה ועד האבות, נחתם בפטירת האב השלישי. הספר הבא יעסוק בשלב הבא - יצירת העם.

אבל רגע לפני שהדלת נסגרת, קורה עוד משהו. עוד מישהו נכנס. יוסף נפטר בפרשה בטרם ייגמר חומש הראשית. שאר השבטים ממשיכים לספר שמות, ושם נפטרים. שוב יוסף מופרד מאחיו - הפעם הוא מסונף לאבות.

יוסף הוא דמות ביניים, בין האבות לבנים. מצד אחד, הוא אחד השבטים, אך העובדה שמנשה ואפרים בניו נחשבים כשני שבטים מציבה אותו אוטומטית בדרגה של חצי אב.

יעקב אבינו היה בדרגה רוחנית אדירה, ואילו השבטים הקדושים, עם קדושתם, היו בדרגה אנושית יותר. היה צריך גשר, תיווך, נקודת ממשק בין האבות לבנים. אה שהוא אבא.

אבא של יוסף, ישראל, כלל בתוכו את כל המגמות והכוחות הישראליים. אבל הוא היה אדם אחד. כדי שכל הכיוונים והכוחות יתבטאו על הצד הטוב ביותר, הם היו צריכים להתחלק לאנשים שונים. האחד התפרט לשנים עשר.

לכל שבט היה עניין מיוחד. כל אחד הבהיק בגוון שלו, וכולם יחד התנוצצו בחושן על לב הכהן הגדול. גם כיום, יש בעם מחנות שונים שמבטאים מגמות משלימות, ובממשלה יש שר לכל תיק, וצוות השרים דואג לצרכי העם. גם הפסיפס המשפחתי בנוי מהמשבצות האישיות.

אחרי ההפרטה, צריך לשוב ולאחד את הכוחות למגמה אחת. בשביל זה יש שבט שכולל את תמצית כל השבטים. יוסף הצדיק.

"צדיק" הוא אדם שמנתב את כל כוחותיו למגמה אחת. הוא מנהיג ומכוון אותם, עושה שלום ביניהם, ומשתמש בכולם במקום הנכון. הוא שומר שלא יגלשו ויפגעו בעצמם ובכלל.

כדי להצליח להגיע לשם, האדם חייב להיות מחובר לשורשו, לרצונו הפנימי הטהור שיוצא לפועל בכל הדרכים השונות. לשם כך הוא חייב לשמור את הברית - הקשר החי והעמוק שלו עם בוראו, שמפעים בו את הרצון הפנימי, מגמת החיים, ומעניק את הכוחות השונים. הקשר הזה מקיף וממלא את כל מרחבי החיים, ומבטא במיוחד בתחום הבאת החיים לעולם.

בגלל שיוסף כולל את כולם הוא יכול להנהיג. מנהיג חייב לכלול את כל מונהגיו. אדם בלגי לא יכול למלוך בבריטניה, וחסר רגש לא יכול להנהיג את הרגשניים.

שמירת הברית עם ה' היא היסוד להנהגת חיים שלמים, מגוונים, ענווים ומוצלחים, במישור האישי והלאומי.

לע"נ ר' ישראל בן קלמן קלונימוס ז"ל
לע"נ ר' ישראל בן אברהם צבי ז"ל
לע"נ הרב משה לוי זצ"ל
לזכות כל עם ישראל

מוצאי שב"צ

בצאוי לקראת

איזו מידה צריך כדי לסלוח?
לא חשבתי על זה. ותרנות:

אולי בסליחה בין בני אדם. אצל הקב"ה יש סליחה, אבל בשום פנים ואופן לא ויתור. "ויתרן" זה מי שנותן "יותר" (או מוחל חוב) בחינם, מבלי שהשני יעשה משהו. חס וחלילה שה' ימחוק עבירות מבלי שהאדם ישוב מהן. זה חוסר צדק, וזו גם פגיעה בחוטא - הקלקול שיצר החטא לא ייעלם מבלי שהחוטא ישוב.

אז אולי רחמנות? אהנו אומרים "חודש הרחמים והסליחות".
אני מסכים, אבל זה לא נראה לי מכסה את הכל. כשאתה פגעת בי, מה שנדרש ממני כדי לסלוח זה לרחם עליך? אני לא בטוח. זה יותר מתקשר לי למלך שעברו על החוק שלו, שמרחם ולא מעניש. ביחס הכפול שלנו עם ה', "אבינו מלכנו", זה יותר קשור ליחס "מלכנו". אבל מה לגבי "אבינו", המחיצה שהחטא הקים בינינו לה? בלב מערכת היחסים? מה נדרש כדי להסיר אותה?

אנסה שניה לחשוב על פגיעה שפגעו בי. כדי לסלוח אני צריך להאמין באמת שהאדם מתחרט, ושהוא באמת רוצה את הקשר איתי. המעשה שהוא עשה היה מעידה, אבל הוא הוא - כבר לא שם.

נגיד את זה ככה, "מבט מעמיק ומאמין?"
משהו כזה. להתייחס לרצון האמיתי של האדם, למי שהוא באמת יפה. אוסוף על גבי זה עוד משהו: בחלק מהנוסחים, מסיימים את ברכת בקשת הסליחה בנימוק הבא: "כי א-ל טוב וסלח אתה". מי שהוא טוב - הוא מעניק, הוא נותן מעמד למי שצריך. יש לו יכולת, והוא משתמש בה כדי להיטיב.

אתה רוצה לומר שסליחה זה סוג של נתינה?
כן. אפשר לתת אוכל, אפשר לתת כסף, אפשר לתת אוזן קשבת וזמן, ואפשר גם לתת סליחה למי שצריך. תחשוב על זה: אדם שחטא כלפי מישהו, לא חסר לו עכשיו הקשר? יכול להיות שיהיה קשה לו עם התחושה הזו אז הוא ימשיך ויתכחש לחוסר הזה ויאמר שהוא לא צריך בכלל את הקשר. אבל בפנים, טוב לו או רע לו? אם היו נותנים לו בחינם את הקשר שנפגע, הוא היה רוצה בו? אני חושב שפעמים רבות, התשובה תהיה חיובית.

וכשמדובר בקשר עם הבורא שנפגע, בטח שהאדם חסר את הקשר הזה. כל כולו בנוי בפנים על הקשר עם בוראו שמחיה אותו ונותן לו כל מה שיש לו. כשה' סולח, הוא מסתכל פנימה ומקבל את רצונו לשוב ולהחזיר את הקשר לקדמותו, ואפילו למקום טוב יותר משהיה. זו נתינה עצומה. אנו מבקשים אותה, ובעצם מבקשים בזה גם להיות אנשים כאלה בעצמנו, אנשים שמעמיקים ומעניקים, אנשים טובים וסולחים.

שעת סיפור

מסופר על ר' חיים מבריסק זצ"ל שפעם הגיע לביתו אורח. תיכף עם בואו, ניגש אליו ר' חיים ואירח אותו בכבוד ובלבביות, הגיש לפניו אוכל ושתייה ודאג לו לחדר שיוכל לנוח בו, ולחוש בו בבית. כמוכן שהאורח הרגיש חוסר נעימות, וכאשר ניגש ר' חיים גם להציע את המיטה עברו, הוא ניסה למחות בידו, וביקש שהרב יפסיק לטרוח עברו, "הרב טרח מספיק", אך ר' חיים סירב ועשה זאת בעצמו. למחרת כשהגיעו הרב ואורחו לבית הכנסת לתפילת שחרית, התכוון האורח להניח את תפיליו, והנה ניגש אליו ר' חיים והחל לעזור לו בהנחת התפילין... האורח הופתע ושאל את הרב למעשיו. אמר לו הרב: "אתה צודק. זו המצווה שלך ואתה מעוניין לקיימה בעצמך. אז מדוע תבקש למנוע ממני לקיים את מצוות הכנסת האורחים שלי בעצמי?"

(ע"פ "מאורות השבת")

המשב"צת:

כתיבה ועריכה: חיים ברנסון.
עיצוב גרפי:
עיתור- סטודיו לעיצוב גרפי.
איורים: אריאל חצרוני.
תודה לצביאלי סקולניק.
falmarooo@gmail.com

לא נברא אדם אלא לעמל.
אם זכה, הוא עמל בתורה.
ואם לא זכה, הוא עמל בארץ.
אשריו לאדם שהוא עמל בתורה.
(בראשית רבא יג, ז)

